

FORE

1910

HILVERSUMSCHE
GOLFCLUB 2000

Redactiecommissie:

G. Zwartjes
 E.M. Hoytema van Konijnenburg-Duyff
 M.A.M. van Hussen-Laumans
 L.C. Kingma-van Meer
 E. Kuurstra
 A. Nielsen, advertenties tel: 035-6952561
 fax: 035-6952633

Wedstrijd- en handicapcommissie:

M.C.W. Bakker-van Wijk
 H.C.O. Bogaard-van Lierop
 I. Boomsma-van Zijverden
 W.A. de Bruyn Kops
 E.J.W. Constandse
 L.A.M. van Doorn-Dinger
 J.A.M. Gielen (voorzitter ad interim)
 E. Kroeze-Stenger
 D.N.M. van Marle-Hulsbergen
 C. Möller-Nijenbandring de Boer
 J.D. van Schie-Boterman
 A.E. Schreuder
 A.M.M. van de Staak

Seniorencommissie:

C.M. Hermans-Willems
 F. Schmitz du Moulin

Jeugdcommissie:

H. Schnitger
 N. Croockewit-Roland Holst
 W.C.M.M. Lammers-Grasveld
 W. Manting
 P.P. Peters

Regelcommissie en commissie BP/GVB:

P.E. van Harmelen
 D. Harmsen-Burbank
 R.S. Langeveld
 Y. van Putten-Brom
 C. van Schie

Baancommissie:

H.C. Maats
 I. Goossens-Merkx

Clubhuiscommissie:

P.O. Gülcher
 Y.J. Langeveld-Diesch
 M.C. Peters-Brenninkmeyer
 S.M. Verloop-Postmus

Commissie van Beroep:

Ch.H. Lichtenberg-Jonckheer
 N. Pont-Diemer Kool
 J.M.A.B. Lijdsman
 J.L.F. de Meyere
 J.H. Wijsman

Lustrumcommissie:

A.A.G. Fluitman
 H.O. Floberg
 E. van Gool - van Putten
 S.A. Nielsen - Rahusen
 F.K. Offergelt
 P.H. Smit

Handicart-consul:

J.A.M. Gielen

Sponsorcommissaris:

K. Blektoon

Clubblad van de Hilversumsche Golf Club
 Juni 2000, nr. 3

Soestdijkerstraatweg 172
 1213 XJ Hilversum

Tel.: 035-6857060 - Fax: 035-6853813

Wedstrijdcommissiekamer

Tel.: 035-6830518

Bankrekening: ABN-AMRO 55.03.28.998

e-mail:

kgitmans@hilversumschegolfclub.nl

keliens@hilversumschegolfclub.nl

wedstrijdcommissie@hilversumschegolfclub.nl

Bestuur:

A.B. van Marle	voorzitter
P.P. Peters	secretaris
P.L. Croockewit	penningmeester
H.C. Maats	baancommissaris
R.J. Goossens	lid
C.M.G. Huyskes-van Doorne	lid
M. Smit-Jiskoot	lid

Clubmanager:

K. Eliëns 035-6857060

Hoofdgreenkeeper:

P. Schalk 035-6834819

Professional:

Joost Huurman privé 030-6561560

Caddiemaster 035-6838859

Shop: 035-6857140

Openingstijden, dagelijks 09.00-17.00 uur

Buffet:

M. Toes 035-6858688

Openingstijden buffet

oktober t/m maart 09.00-19.00 uur

april t/m september 09.00-21.00 uur

Keuken tot een half uur voor sluitingstijd
 geopend. (Op maandag gesloten.)

1910

DE HISTORIE VAN DE HILVERSUMSCHE GOLFCLUB

1990

Van de eerste golfactiviteiten in Hilversum - eind 19e eeuw - ontbreekt een gedetailleerd beeld. Op schrift is er weinig over gevonden. Maar, wie weet, de denkbare bronnen zijn nog niet alle nageplozen. En soms wordt weer een tipje van de sluier opgelicht. Zoals onlangs, toen iemand de redactie voorzag van een kopie uit de Winkler Prins Encyclopaedie van 1905. Het naslagwerk, waarvoor jhr. Jan Feith, sportredacteur van het Algemeen Handelsblad, over dit onderwerp de pen voert, meldt onder meer:

"In Nederland is het golfspel niet ouder dan 20 jaar, al werd er hier te lande ook reeds voor eeuwen op het ijs een spel gespeeld, dat er veel mee overeenstemt, en vaardigde koning Jacobus VI van Schotland een ordonnantie uit, waarbij hoge invoerrechten op het invoeren van golfballen uit Nederland werden gesteld. Eerst ontstond een golfclub te Clingendaal (nu de Haagsche), daarna werden te Doorn (nu De Pan), Hilversum en Roosendaal en elders banen aangelegd, en al verminderde de belangstelling in het spel, nadat het nieuwtje er af was, ook spoedig weer, er bleef een kern van ernstige spelers bestaan. In 1898 werd een kampioenschap voor golf ingesteld en werden jaarlijksche wedstrijden georganiseerd."

Uit die nog clubloze jaren dateert onze oudste archieffoto. Er valt niet uit op te maken of die is gemaakt op het eerste speelterrein. Dat moet hebben gelegen ten oosten van de Jan van der Heydenstraat, naast de toenmalige gasfabriek, wellicht tot voorbij de Kamerlingh Onnesweg. Een aanwijzing voor het laatste is te vinden in het gegeven dat die primitieve accommodatie plaats moest maken voor afvloeiingsvelden van de

Onze oudste archieffoto is van 7 juni 1896. Aan tafel, met strohoed, onze eerste voorzitter Willem Boissevain. Links voor de tafel zit Walrave Boissevain. Hij werd in 1896 de eerste kampioen van Nederland. Als prijs ontving hij een petroleumlamp.

rioolwaterzuivering. En die bevindt zich tussen Hilversum oost en Anna's Hoeve. De memoires van **Walrave Boissevain** werpen licht op de toenmalige situatie:

"Reeds jong was ik begonnen op de zeer primitieve baan in Hilversum aan den weg naar Laren. Greens waren een ongekende luxe en men moest dikwijls met zijn niblick (ijzer 8) putten. Het clubhuis was een oude houten loods, waarvan wij individueel een sleutel hadden. Professional, noch green-keeper, noch caddies waren aanwezig en wij speelden met de oude gutty ballen. Topte men zijn bal, dan kreeg men een geweldigen schok in de polsen en de bal ging slechts enkele meters ver."

Het eerste clubhuis(je) op Crailoo. Het moet zijn verzezen tussen maart 1911 en maart 1912. Begin jaren twintig werd het uit elkaar genomen en weer opgebouwd aan de Soestdijkerstraatweg, waarbij het werd vergroot en voorzien van een terras. In 1932 ging het door brand verloren.

Het is aannemelijk dat de mensen die daar rond de eeuwwisseling kennelijk enthousiast vertier vonden met hun golfclubs het in 1910 verstandig hebben gevonden hun activiteiten in een formeel jasje te steken. Een nieuwe plek vinden is het grote vraagstuk waarmee de club vrijwel vanaf de dag van oprichting wordt geconfronteerd. Het alternatief wordt gevonden aan de oostkant van de Crailoosche brug. Er kan een baan worden aangelegd aan weerszijden van de Crailoosche weg, die richting Laren gaat en menigeen nu beter bekend is als het 'Gebed zonder end'. De notulen van de Algemene Vergadering van 22 februari 1911: *"Men heeft daar toezicht, water en waar het terrein beter gelegen is, meer kans op nieuwe leden. Wel is het terrein niet geaccidenteerd, maar het uitzicht is mooi en het is met kunstmatige bunkers toch goed te maken."* Een maand later wordt tot de aanleg besloten. Voor terzake kundige bijstand zal contact worden gezocht met de pro van Clingendaal. Het geld moet vooral komen uit een obligatielening van totaal f 8.000,-.

... "Het spel wordt gespeeld op een groote grasvlakte met zandigen bodem, liefst op een heuvelachtig terrein met zandgaten als hindernissen. Op afstanden van 200 tot 400 m. zijn ijzeren putjes aangebracht. De kunst bestaat nu daarin, een bal met lederen omhulsel met een bepaald soort stok zoodanig te slaan, dat de geheele baan, na het bereiken van de bodem van alle putjes, in het kleinst aantal slagen wordt afgelegd."...

... "Daarbij is het een zeer gezond spel, dat slechts matige bewegingen vereischt en tot op hoogen leeftijd kan beoefend worden."...

(Winkler Prins, 1905)

UIT DE NOTULEN 1910-1931

Het is een geluk dat de notulen uit de vroegste dagen bewaard zijn gebleven. Er valt aan af te lezen dat het verbeteren en uitbreiden van de nieuwe baan in de jaren die volgen de gedachten voortdurend in beslag neemt. In het bijzonder met het oog op uitbreiding naar 18 holes wordt P.H. Cremers in 1914 de eerste baancommissaris. Hij moet zich verdiepen in heel andere vraagstukken dan zich tegenwoordig voordoen. Zo is het bijvoorbeeld de vraag of **begrazen, maaien of afbranden van de hei** het beste is, om te komen tot iets dat wat weg heeft van een fairway. Gras zaaien is te duur. Toch rijst al in 1913 het plan om een proef te nemen met gras (!) op de green van de laatste hole, bij succes na te volgen voor de andere greens. Intussen wordt ook gedebatteerd over de mogelijkheid om toch een grasbaan aan te leggen en daarvoor pompen te slaan. Uiteraard komt niet alleen de baan aan de orde. De notulen geven een mooi beeld van wat er verder zoal omging in de club, welke wensen en gedachten er leefden en hoe weinig nieuws er soms onder de golfzon is:

- De noodzaak van een speelreglement, *"opdat elke speler dezelfde regels in acht zal nemen."* (1910).
- Het plan bestaat *"een match te organiseren tegen de Kennemer Golf Club."* (1912).
- Het voorstel *"of het niet mogelijk zou zijn, om gedurende de zomermaanden het Clubhuis ook in de weekdagen open te houden"* haalt het niet. Dat kost te veel. (1912).
- *"Besloten wordt de zwaren stangen in de holes te vervangen door lichte stokken met vlaggetjes."* (1912).
- De Engelsman Edward John Hill wordt aangetrokken als eerste pro. Lesgeld een gulden per uur. (1913).
- De handicaplijst is verouderd. Er is alleen wijziging in gebracht voor de winnaars van de onderlinge wedstrijden. *"De voorzitter herinnert dat aan de leden gelegenheid is gegeven gedurende eenigen tijd scores in te leveren, doch dat daarvan geen gebruik is gemaakt."* (1914).
- Er wordt gevraagd *"of het niet mogelijk is bij wedstrijden de partners door een controleur te doen vergezellen, omdat het controleeren van den partner van slechten invloed is op eigen spel."* Die suggestie haalt het niet: *"Het aantal leden is daartoe niet toereikend, terwijl genoeg genomen dient te worden met de eigen opgave van het aantal slagen."* (1914).
- *"Verschillende leden wijzen er op dat het wenschelijk is den leden nogmaals te wijzen op de bestaande regels, omdat dikwijls geklaagd wordt over het te vlug opdringen der volgende spelers en de onbekendheid met den regel van het laten passeeren. De regels zullen opnieuw duidelijk worden aangeplakt."* (1914).
- Ter sprake komt *"of er geen betere regeling voor de caddies getroffen kan worden. Het komt meermalen voor dat caddies weigeren mede te gaan, zeggende besteld te zijn, doch blijkbaar wachtende op leden die meer geven dan het gewone ronden geld (noot: een kwartje)."* (1914).
- *"Geklaagd wordt over het niet wegnemen van voetsporen in de bunkers. De bal zal opgenomen mogen worden en zoo dicht mogelijk naast geplaatst mogen worden."* (1918).
- Voorgelegd wordt *"of het bestuur geen maatregelen kan treffen om aan de kinderen van leden, die op hinderlijke wijze in het Clubhuis rond loopen, den toegang tot het Clubhuis te weigeren."* (1931).

Twintig maal was Hilversum, tussen 1923 en 1999, strijdtoneel voor de heren professionals, eenmaal (1986) voor de dames. Tussen 'Het Open' aan het eind van de 20^e eeuw en dat van de jaren twintig ligt een wereld van verschil. Treffend brengt deze foto dat in beeld. De tent, geplaatst bij het clubhuis, dient de professionals anno 1929 als onderkomen. Voor de tent heeft een gezelschap leden postgevat dat, met veel bekende namen, een aardige staalkaart is van de Hilversumse gelederen eind jaren twintig. Op de voorgrond zittend o.a. Jane Salberg, de meisjes Joanita en Asta Lee, midden met bril Cas Wagenaar, rechts Els Immink en haar broer Bram. Staande 2^e van links Bram Mendes de Leon met naast hem het echtpaar Scheltema en Jonne Kalff. Links naast het boompje Han de Bruyn Kops, rechts daarvan met rouwband voorzitter Trudus van den Wall Bake. Geheel rechts Dolf Enthoven en Jan Salberg met voor hen Gerard Heukensfeldt Slaghek; voorts het echtpaar Looman en (met wit haar) de latere voorzitter Thijssen. In het midden geknield Nel Fabius.

De eerste wereldoorlog vertraagt de aanleg van meer holes en halverwege komt er helemaal niets meer van. In oktober 1916 doet een aantal leden het verzoek uit te zien naar een terrein dat zich beter leent voor een golfbaan. Er wordt voortvarend op gereageerd. Eerst lukt het bijna de hand te leggen op grond van de Erven Van den Wall Bake, nabij de huidige baan, zo'n beetje waar nu de A27 loopt. Maar een sportclub, daar is een van de erven mordicus tegen. "Dat zal maar gejoel en geschreeuw op zondag geven. En misschien ook nog toeloop van publiek." Op **30 maart 1917** aanvaardden de leden een alternatief. **De club krijgt z'n definitieve bestemming aan de Soestdijkerstraatweg.** Tegen een jaarhuur van f 800,- kan worden beschikt over een terrein, dat eigendom is van de familie Insinger van Pijnenburg. Bovendien is er uitzicht op grond voor toekomstige uitbreiding. Voor de aanleg wordt f 15.000,- uitgetrokken, f 5.000,- is gemoeid met de bouw van een opzichterswoning, verhuizen van het houten clubhuis vanaf Craillou vraagt f 4.000,-. Een renteloze lening voorziet in dekking.

In de praktijk ontpopt de financiële werkelijkheid zich, als in veel andere gevallen, be-
duidend minder rooskleurig dan de ramingen. Dit ondanks het besluit om de 9 holes,
naar ontwerp van H. Burrows, in eigen beheer aan te leggen. De Heidemij blijkt onbe-
taalbaar. Maar de club boft, door de oorlog nog wel. August Biberstedt, Duitse mede-
eigenaar van een in Engeland gevestigde zaadhandel, moet door het uitbreken van de
vijandelijkheden zijn verblijf op het continent noodgedwongen verlengen. Hij waagt zich
niet terug naar Engeland, waar hem, als Duits staatsburger, internering wacht. Hij stelt
zijn diensten belangeloos ter beschikking van de club. Biberstedt begeleidt niet alleen
de aanleg met deskundig oog, maar heeft er een belangrijk aandeel in. Hij doktert
nauwgezet uit welke grassoort zich het beste leent voor fairways en greens op Hol-
landse zandgrond. En hoeveel zaad er per vierkante meter nodig is. Ook voor de
dosering laat hij niets aan het toeval over. De greens worden met draadjes verdeeld in
vakjes van een vierkante meter. Het zaad wordt uitgewogen, in zakjes gedaan en op
maat uitgestrooid over elk van die vierkante meters. Wat een klus, voor een baan van
2440 m lengte en greens van 30x30 m². Maar het loont. **In 1923, een jaar na de
opening, wordt Hilversum uitverkoren voor een evenement dat we nu kennen als
'Het Open'.** Met 153 slagen over 36 holes wordt ontwerper H. Burrows winnaar. Een
wel heel markant voorbeeld van 'local knowledge'.

NAAR 18 HOLES

Binnen vier jaar na het in gebruik nemen van de nieuwe baan, komt de kans om uit te
breiden naar 18 holes. Aangrenzende grond (die we nu bereiken bij de 3e hole) wordt
verworven van de familie Bosch van Drakenstein, die zich zeer schappelijk opstelt,
ten aanzien van de prijs zo goed als eventuele behoefte aan meer grond in de toe-
komst. De beide zonen van de familie krijgen het recht om "steeds zonder introduc-
tie-geld" (nu greenfee) te komen spelen. Ingeschakeld worden de Engelse baan-
architecten Colt & Allison, die ook in de weer zijn voor Noordwijk en De Kennemer. In
1927 wijdt Harry Colt in 'Golf Illustrated' uit over zijn bevindingen in ons land en laat
zich lovend uit over wat bij ons in wording is en geneugten die ons land te bieden
heeft: *"De derde Hollandse baan is die bij Hilversum. Er bestaan ook hier reeds negen
holes, welke thans worden uitgebreid tot achttien in een terrein zo goed als de beste
in Engeland voor een inland-course. Men vindt hier dennebomen, berken en heide en
het terrein is zeer golvend met veel heuvels, uitstekend geschikt als natuurlijke
hazards. Wij zijn hier nog niet lang geleden begonnen, maar een groot aantal bomen
(noot: 1000 à 1500) moet eerst geveld en opgeruimd worden. Ook hier hopen wij een
eerste klas baan tot stand te kunnen brengen. De gastvrijheid van de Hollanders is
spreekwoordelijk en de nationale drank 'Schiedam' moet men niet versmaden. Ook de
Hollandse 'half en half' mag men niet vergeten."*

De nuchtere werkelijkheid, de uitvoering van het werk, is aan de firma H. Copijn &
Zoon. Het neemt twee jaar. **Vanaf 30 september 1928 kan men in Hilversum zijn of
haar slag slaan over 18 holes**, zij het dat nog tot de zomer van 1929 op de nieuwe
fairways mag worden opgeteed. Ingesteld wordt diezelfde zomer het (locale) recht om
'uit rabbit-holes en rabbit-scrapes te mogen "droppen", zoowel op de fairways als in de
"rough". **'Het Open' komt in 1929 voor de tweede maal naar Hilversum.** Het is ook
het jaar waarin de R&A eindelijk het verzet opgeeft tegen de holle metalen shaft, al in
1911 geïntroduceerd door de Engelsman Saunders.

Deze foto uit 1924, gemaakt bij het toenmalige clubhuis, symboliseert trouwe dienst. De man op de veranda is Aalbert van Essen. Hij trad in 1918 aan als greenkeeper. Zijn werk begon met de aanleg van de eerste 9 holes aan de Soestdijkerstraatweg, ontworpen door zijn zwager Burrows, pro bij de "Doornsche". Aalbert van Essen bleef meer dan 45 jaar met hart en ziel aan 'zijn baan' verbonden, voor hij als hoofd greenkeeper afscheid nam. Zijn opvolger zoon Ben, opgegroeid op de Hilversumsche, evenaarde bijna diens lange staat van dienst.

Uiterst links staat professional Douglas Monk. In 1923 kwam hij tijdelijk de ziekte van Hilversums eerste pro Hil, opvangen. Het werd een dienstverband van 34 jaar. Monk genoot, als vakman (ook vervaardiger van clubs) en initiatiefnemer voor hun beroepsorganisatie, bijzonder aanzien onder zijn collega's in ons land.

Van de jonge caddies, die onder Monk's toezicht vielen zijn er diverse al net zo verknocht geraakt aan de club. En de club aan een aantal van hen. Te zien zijn onder meer v.l.n.r. Rijk Barlo (5e), Chris Raven (6e), Hemmie Raven (8e), Piet Witte (9e), Gerrit Koster (10e), Jan Koster (12e). Zoals het goede caddies betaamt, hadden de meesten een goed oog voor de kwaliteiten van degenen voor wie ze de tas droegen, of het gebrek daaraan. En met de clubs staken ze menigeen naar de kroon. Piet Witte groeide uit tot professional speler van internationale allure. Rijk Barlo en Hemmie Raven bewezen hun vaardigheid dicht bij huis. Ze waren aan elkaar gewaagd. Van Rijk wil het verhaal dat hij af een paar keer per jaar clubs leende van een van de leden, er wat proefslagen mee maakte en vervolgens ongeveer in Par de baan rond te gaan. Driemaal werd hij caddie-kampioen van Nederland; Hemmie direct in zijn spoor en eenmaal tweede met een slag verschil. Hemmie (van Herman) is zonder twijfel de markantste verschijning geworden van het hele gezelschap. Legendarisch en hogelijk gewaardeerd, getuige onder meer de blikken van medeleven van Prins Bernhard en Prins Claus bij zijn overlijden in 1992. Het is dan ook geen wonder dat hij, treffend op het doek gezet door een van de leden (Mari Trappeniers) een plaats inneemt aan de wand van onze clubzaal.

Ondanks de ingrijpende beslissingen die te nemen zijn loopt het, eufemistisch gezegd, **zelden storm op de ledenvergaderingen**. Eenmaal hoeft het bestuur zich met niet meer dan één van de ruim honderd leden verstaan, eenmaal zelfs komt er niemand ... Maar op de baan, nog in ontwikkeling of niet, kun je ze ruimschoots aantreffen. Voor zomaar een rondje, of bij onderlinge wedstrijden, waarbij de winnaars een voorliefde aan de dag leggen voor ballen als prijzen. Dat veel liever dan bekertjes of kunstvoorwerpen. Er wordt deelgenomen aan de competities van het Nederlandsch Golf Comité (in 1914 opgericht door de clubs). Kennelijk niet altijd met onberispelijk gedrag. Zo ontvangt het bestuur een brief van de Kennemer over minder fair spel van een tweetal leden. Stappen overigens laat bestuur over aan het **NGC, als organisator van de interclub-wedstrijden**. Die kennen een A-competitie (open) en een Handicap-competitie. In de laatste categorie treden ook gemengde teams aan. Blijkens een opmerking in de ledenvergadering van 1931 niet tot genoegen van alle heren. Iemand ziet ze liever in een eigen competitie ondergebracht (of opgeborgen?). Op de baan doen de heren datzelfde jaar van zich spreken met het behalen van de landstitel, waar sedert 1924 om wordt gespeeld. Vermoedelijk bestond het team uit Bernard Carp, Otto Blom, Jan Salberg, Dolf Enthoven, Trude van den Wall Bake en Bald Heldring.

Het jaar erop krijgt de club een schok te verwerken. **Op 12 december 1932 brandt het houten clubhuis**, nog stammend uit de Crailoose dagen maar intussen wel verfraaid en vergroot, af. Waarschijnlijk is de kachel oververhit geraakt. Alles gaat verloren. Ook de golfspullen van de leden. De ramp dooft de slagvaardigheid van het bestuur niet. Binnen een jaar is een fraai ontwerp van de architect J. Baanders omgezet in werkelijkheid. **Het nieuwe clubhuis wordt op 7 oktober 1933 betrokken**. De jaren dertig verstrijken voor Hilversum verder zonder grote rimpels. Bernard Carp is in 1939 het eerste lid dat individueel beslag legt op een landstitel (matchplay).

De club komt vrijwel ongeschonden door de oorlogsjaren. Het uitbreken ervan verhindert niet het **ontstaan van de Golfweek**. De eerste editie wordt **begin augustus 1940** gespeeld. Het blad Golf doet uitgebreid verslag en meldt onder meer: *"Dat er weer animo voor golf komt, wordt wel bewezen door het feit dat uit het nabije Huis ter Heide, de leden van de Utr. G.C. 'de Pan' dagelijks op de fiets naar de Hilversumsche golfbaan kwamen. De Hilversumsche organisatie-commissie, bestaande uit de heeren L.B. Heemskerk, B. Carp en Bernard van Vlijmen, mag dan ook met veel voldoening op het door haar verrichte werk terugzien. Het zou ons niet verwonderen als volgend jaar deze serie wedstrijden weer georganiseerd zal worden."* De uitslagenlijst laat zien dat onderdelen als stableford-wedstrijd, mixed greensomes, cross country, matchplay en mixed-foursome vlaggen toen al op het programma stonden. Zo ook de 'drive-wedstrijd'. Voor wie benieuwd is naar de vorderingen in zestig jaar: bij de heren won R.F. Schill (223.06 m), voor J. Jonckheer (212.20 m), bij de dames mevr. Pont (172.58 m), voor mevr. Fabius (168.55 m).

De baan blijft dreigend onheil bespaard. Het treft dat een Duitse officier van het vliegveld Loosdrecht golf speelt en geregeld de baan bezoekt. Hij is zo kies het clubhuis te mijden. Als op een van de greens sporen van motoren met zijspan worden aangetroffen, verschijnen door zijn toedoen borden met het opschrift *"Es ist strengstens untersagt die Anlagen des Golfplatzes mit Fahrzeugen zu befahren. - Der Ortskommandant."*

Een fraaie opname van ons clubhuis en 1e tee, gemaakt in 1938 bij de landenwedstrijd Nederland-Zweden. Tussen de twee bomen, gedeeltelijk zichtbaar, Hilversums beste golfer van toen, Bernard Carp. Hij heeft net afgeslagen. De internationale golfverhoudingen zijn sedertdien wel gewijzigd. Nederland won met 7-2.

Dit zal destijds degenen hebben gefraspeerd die nog wisten dat een oorlog eerder de baan op Crailoo zwaar werd beschadigd door manoeuvres van ons eigen leger. In 1944 bewaart het feit dat die ene officier in Hilversum zijn rondjes speelde de baan nogmaals voor rampzalige ingrepen. Voor houtkap laten de Duitsers het oog vallen op onze baan. Mede met de overredingskracht die is opgesloten in 12 flessen Bols - verkregen van Carp - lukt het voorzitter Bijsterus Heemskerk de Duitse 'Oberförster' zover te krijgen dat hij een verklaring opstelt waarin o.a. het volgende: *"Der Golfplatz Hilversum ist eine Sportanlage die von der Wehrmacht mit in Benützung genommen ist.* (noot: die ene man, met z'n oppasser als caddie) *Beim Abtransport des geschlagenen Holzes ist weitestgehend Rücksicht zu nehmen dass die Anlagen durch befahren möglichst nicht beschädigt werden."* Gevolg is de toezegging pas bomen te vellen als de behoeften dat onvermijdelijk maken. Zover is het niet gekomen.

Als na de bevrijding wordt geïnventariseerd hoe de 16 banen in ons land uit de oorlog zijn gekomen, blijkt hoe gelukkig Hilversum zich mag prijzen in vergelijking tot veel andere clubs. Voor sommige is de schade nog min of meer beperkt gebleven tot een kaalgeplukt clubhuis en achterstallig onderhoud. Het kan veel erger. Domburg is

weggebombardeerd, de Amsterdamsche kaalgekap en deels doorsneden door een tankgracht, net als bij de Haagsche. In de residentie ligt ook nog het clubhuis in puin en de baan moet worden ontdaan van mijnen. De situatie bij De Kennemer in ogenschouw nemend, gelooft de redactie van Golf zelfs dat het daar helemaal afgelopen is. Als golfbaan is het terrein niet meer te herkennen. Veel bunkers zijn er wel, maar dan van beton.

NA DE OORLOG

Als de Canadezen kwartier maken in Hilversum, wacht het bestuur niet af of de baan wellicht wordt gevorderd voor ontspanning van de troepen en stelt de faciliteiten eigener beweging ter beschikking van officieren. In ruil voorzien de Canadese gasten het buffet zo ruim, dat leden en introducés, tegen de heersende schaarste in, prima consumpties kunnen genieten tegen lage prijzen. Dat draagt weer bij aan het **opbloeien van het clubleven**. Voor het baanonderhoud bewijzen Canadese tractoren goede diensten. Hoe anders het had kunnen lopen, dat weten ze bij De Dommel. Hun baan dient de Canadezen als paradeplaats voor tanks en zware voertuigen. En de tractor, al die jaren uit handen van de Duitsers gehouden, gaat verloren als ze het kostbare voertuig gebruiken om Monty te laten zien hoe handig ze zijn met de vlammenwerper.

Heeft het feit dat we ze ongeschonden door de oorlog zijn gekomen Hilversum een voorsprong gegeven? Wellicht. Zeker is in ieder geval dat in de jaren die volgen leden van de club hun naam vestigen of bevestigen. Het bevestigen komt voor rekening van Godard van Reede, die al sedert zijn nationaal jeugdkampioenschap van 1939 bouwt aan een indrukwekkende titelreeks. Het zijn vooral Joan Dudok van Heel, Jan Willem Cramerus, Robbie van Erven Dorens, Janie Roland Holst, Jan Salberg jr. en André Brand, die zich ook nestelen in de vaderlandse top. Tot in de jaren zestig spelen de meesten een dominante rol in het nationale zestal voor landenwedstrijden. Vele malen vormen de Hilversumers de helft van het team. Individueel zijn het **Joan Dudok van Heel en Robbie van Erven Dorens** die grossieren in titels. Des te opmerkelijker is het dat tijdens hun gloriejaren nimmer het nationale clubkampioenschap wordt behaald. Alleen Jan Salberg is nog van de partij als dat op 6 oktober 1968 eindelijk lukt. Hij is dan in het gezelschap van Herbert Thomson, Ronnie Goossens, Nicky Hillen, Ronald de Graaf en Jan de Vries (capt.). Op eigen terrein wint Hilversum de finale tegen De Pan (met o.a. Ursule de Geer in de gelederen) met 5-4.

De speelsters van Hilversum treden in die jaren wat minder breed op de voorgrond, tenminste als het gaat om de absolute top. Eefje (Roelants-)Veltman (zus van Netteke Osieck) springt eruit met nationale titels in 1944 en 1949. In de handicap-competitie van de jaren vijftig zijn het meermalen het eerste en tweede team die elkaar het kampioenschap betwisten. Een treetje hoger, waar open wordt gespeeld, moet op de primeur van een landsschap worden gewacht tot 16 juni 1959. Op Toxandria verslaat het scratchteam met Toetie Brouwer, Nette Brouwer, Lineke de Waal, Thea van der Hagen, Kitty van Marle en Ietje Schoon De Kennemer met 6-3. Vijf jaar later volgt een tweede titel met Kits Nijenbandring de Boer en Netteke Osieck als opvolgsters van Kitty van Marle en Ietje Schoon. Het aankomend talent van die dagen is Alice Janmaat. In 1965 wint ze de nationale jeugdtitel. Twee jaar later al is ze Nederlands kampioene in stroke- en matchplay. Menig titel zal er op volgen. Ze wordt ook de eerste Hilversumse

HEEFT DE HOLLANDER BEGRIP VAN GOLF?

Als je golfleefhebber bent en je tracht je enthousiasme over te brengen op mensen, die, gezien hun sportieve opvattingen, zeer zeker ook in golf satisfactie zouden vinden, dan krijg je doorgaans één van de volgende geijkte antwoorden:

„Dat is een spel voor oude mannen!”

„Wel aardig, maar daar moet je schatrijk voor zijn!”

„Goed voor nietsnutten, die toch met hun tijd geen raad weten!”

„Daar heb je minstens een auto voor nodig!”

„Een modespel, maar geen echte sport!”

Maar... men vergeet, dat golf „real sport” is, gezond, verfrissend, fascinerend, niet duurder of tijdroovender dan andere spelen, wel dankbaarder, rijker aan variaties, emoties en geluk.

(Speciaal voor „Golf” door Bernard van Vlijmen.)

Bernard van Vlijmen was een getalenteerd man. Vaardig met penseel en tekenpen, zo goed als met de golfclubs (h.c.p. 8). Het observatievermogen van de kunstenaar ging hand in hand met humor. De vrucht van die talentencombinatie viel vanaf 1937 te genieten in het blad Golf. Dit is zijn eerste bijdrage. Op pagina 48 van dit jubileumnummer nog eens zijn eigen kijk op de golfende mens.

met handicap 0, later zelfs +1. Bij het afronden van de jaren zestig spreken de Hilversumse (jonge)dames internationaal een stevig woordje mee. Cornélie Nijenbandring de Boer en Yolande Lijdsman maken deel uit van het Nederlands meisjesteam dat in Genève Europees kampioen wordt. De Nederlandse dames, onder wie Alice Janmaat, worden in Halmstad derde van Europa.

Het zijn echter niet alleen 'de grote namen' die van zich en de club doen spreken. Eer wordt bijvoorbeeld ingelegd met de Nationale Herfst Mixed Foursomes Touw Vlaggenwedstrijd. Deze happening voor 'oudere jongeren', die we nu kennen als Houw Touw, komt in 1950 tot stand. Barend de Meyere is een van de initiators. Na wat kwakkelende aanloopjaren, groeit het uit tot een jaarlijks festijn dat telkens drommen jeugd en jeugdveteranen - een categorie met onbestemde leeftijdsgrenzen - naar Hilversum trekt.

SLEUTELN AAN DE BAAN

Tot de memorabele gebeurtenissen van de jaren vijftig en zestig zijn zeker de ingrepen in de baan te rekenen. Heeft menigeen anno 2000 even moeten slikken bij alleen al de gedachte dat er wordt gesleuteld aan de tweede hole, het is niets vergeleken bij hetgeen de baan in twee fasen ondergaat. De eerste (1954) heeft er mee te maken dat met steeds beter stokken en ballen zoveel verder wordt geslagen dan 25 jaar eerder. Verlenging is vrijwel alom het antwoord; ook in Hilversum. De gelegenheid wordt meteen aangegrepen om andere wensen te vervullen, al gaat dat niet voor eenieder zonder pijn. Door menig liefhebber gekoesterde holes ruimen het veld, nieuwe ontstaan. De veranderingen krijgen zo'n twintig jaar om in te slijpen. Dan breekt weer een periode aan van ongemak en wennen aan een sterk gewijzigd parcours (1965). In grote lijnen kennen we dat 35 jaar later nog, al zijn intussen de korte Par 5 holes 6 en 15 tot Par 4 teruggebracht en is de 11e een stuk verlengd. En veel bunkers bijvoorbeeld zijn opnieuw vormgegeven of verdwenen. **De baan blijft een project in beweging.** Sinds 1965 zijn we na 9 holes niet langer 'ver van huis' met honger, dorst of hoge nood, maar bij het clubhuis. Voordien kwam men halverwege uit op de huidige 4e (tot '54) of 15e (tot '65) green.

Door een noodlottige gebeurtenis houdt dit nieuwe genot aanvankelijk amper een half jaar stand. **Eind oktober 1965 slaat het vuur weer toe; ook het tweede clubhuis gaat verloren.** Groot Kievitsdal springt bij met kleedruimte en al snel biedt een noodclubhuis, met Heineken als billijke verhuurder, tijdelijk onderkomen. Het duurt tot juni 1968 voor eigentijdse nieuwbouw - architect H. Vriend - kan worden betrokken. Tot de eersten die er die zomer baat bij hebben, hoort het internationale profcircuit. Bij hun negende bezoek aan Hilversum krijgen de beroepsspelers 16.000 gulden aan prijzengeld te verdelen. Voor de drie besten van 'Het Open' 1968 ligt 4.000, 3.000 en 2.000 gulden klaar.

Minstens zo belangrijk is het jaar 1968, omdat we sedertdien een clubblad hebben. Het eerste nummer van **FORE** verschijnt op 15 maart onder redactie van Han van Meeuwen, Pierre Jonckheer en Joanita Lee. Het bestuur benut de eersteling om leden, die te kennen hebben gegeven bij te willen dragen aan de inrichting van het nieuwe clubhuis, duidelijk te maken waar de gedachten naar uitgaan. Het varieert van serviesgoed, placemats, lange schoenlepels (met ketting!) en een tapijtje voor de lounge tot kunstlederen fauteuils bij de open haard en een ronde tafel met 8 stoelen voor de knobbelaars.

Detaillering van de gelederen in **groepen en groepjes** is een van de bijzonderheden van de jaren zeventig en tachtig. Ze komen er te kust en te keur: dinsdagclub, woensdagclub, donderdagclub, donderdagavondclub, Zwoegers. Invalshoek is vooral hoe, dan wel met wie men de golfsport wil, of kan bedrijven. De omgeving waarin zich dit allemaal moet afspelen krijgt de nodige aandacht. Kappen en herbebossen - de ontwikkeling van het houtbestand is sedert 1928 aan het vrije spel van de natuur overgelaten - wordt onderwerp van een meerjarenplan. En er wordt bekeken hoe de hei weer in ere kan worden hersteld. De baan wordt, wat water betreft, steeds minder afhankelijk van de grillen der natuur. Het kost tijd en tonnen voor het allemaal behoorlijk werkt, maar sedert het begin de jaren tachtig kan er overal worden gespreoid en zijn we er bij droogte niet langer aan overgeleverd. Een beperking als in 1959, alleen spelen aan de uiterste zijkant van de totaal verschroeide fairways, behoort tot het verleden. Sproeien is overigens bepaald niet altijd nodig. In 1965 en '66 valt er zo vaak zoveel regen dat bijvoorbeeld de 'dip' tussen tee en 18e fairway meermalen blank komt te staan. Met een plankier moet dit 'casual water' worden overbrugd.

De baan blijft een project in beweging. Hebben we net ingestemd met aanpassing van de 2e hole, hier een alweer eerder verdwenen situatie bij dezelfde hole. Het jaartal is 1966. De speelster die nog te maken heeft met de lange halvemaaanvormige bunker aan de achterzijde is Til Rutgers.

Een uniek succes is op 8 augustus 1978 weggelegd voor Nan en Allaert Roland Holst. Zus en broer kampioen van Nederland. Nan prolongeert die dag haar titel, Allaert laat in de finale clubgenoot René Mouw achter zich.

JAREN TACHTIG - STEEDS MEER GOLFERS

Rond 1980 raakt de belangstelling voor de golfsport in een stroomversnelling. Al zetten buitenstaanders zich er nogal eens tegen af, vaak meesmuilend zo niet honend verwijzend naar de geruite broek die dan in zwang is, neemt de druk op de ruim 30 clubs sterk toe. **Wachlijsten ontstaan en groeien.** Ook bij Hilversum. Het ledenbestand ligt dan rond de 950. En dat wordt meer dan genoeg gevonden. Midden jaren tachtig is het aantal clubs bijna verdubbeld. Legio andere zijn in de maak. Maar zoveel mensen staan te trappelen om ergens lid te worden, dat het een druppel is op een gloeiende plaat. Het bestuur verwacht dat de wachttijd wel kan gaan oplopen tot 10-15 jaar. Voor de wach-tenden is dat uiterst onbevredigend en de administratieve rompslomp om de steeds uitdijende lijst bij te houden wordt te groot. Hilversum schaft de wachtlijst af. Ingevoerd wordt een nieuw aanname beleid met **numerus fixus**, contactpersonen en loten. Wie zo gelukkig is lid te worden, of te zijn, is wat contributie betreft bepaald niet duur uit. Pas in 1984 overschrijdt die de 1.000 gulden. Voor het eerst passeren dat jaar de exploitatiekosten het miljoen.

Of het nu aan al die groei ligt, met instroom van een nieuwe generatie golfers, of gewoon aan algehele verandering van tijden en zeden, in 1988 blijkt nodig in de Fore aan te geven dat men zich passend gekleed door de baan hoort te bewegen. Korte broekjes, boxer shorts en topjes bij de dames, weg ermee. De broekspijp van de heren moet minstens Bermuda-lang zijn, de completerende sokken mogen zich eigenlijk nauwelijks onderscheiden van de kous. Zelfs blijkt nodig duidelijk te maken dat het **'not done' is om op sokken aan de bar te verschijnen ...**

Sportief gezien brengen de jaren tachtig hoogtepunten als drie 'Opens' voor de heren en een voor de dames. Een bijzonder jaar is 1987. Voor de derde maal in de geschiedenis

Voor de derde maal landskampioen. De succesvolle finalisten van 1987 v.l.n.r. staand Victor de Ridder, Ben Ebbinge, Wouter de Bruyn Kops, Pieter van Doorne en Eric Huysken. Op de bank captain René Mouw. Bij de competitie waren ook Allaert Roland Holst, Piet Hein Smit, Philip Kok en Dante Weijerman betrokken. René herinnert zich het geheel als "een bij elkaar geraapt zootje. Van selectiewedstrijden hadden we nog nooit gehoord. Op rekening van de club naar het buitenland om te oefenen was er niet bij. De competitie was nog een onderonsje met de oude clubs, nu is er beduidend meer concurrentie. Onze kracht lag in teamspirit en gezelligheid."

Vrolijke gezichten in 1992. De reden, Kitty van Helbergen, Jeanine Kalff, Caroline van Doorne, captaine Nan Croockewit (v.l.n.r. staand), Marjolein de Bruyn Kops en Ellibert Bart zijn de Nederlandse clubkampioen.

worden de heren (scratch)kampioen van Nederland. Broekpolder is verliezend finalist. De beslissende slag wordt geslagen door René Mouw (c.), Wouter de Bruyn Kops, Pieter van Doorne, Eric Huyskens, Ben Ebbinge en Victor de Ridder. De dames senioren grijpen datzelfde jaar aan om te beginnen aan 5 landskampioenschappen op rij, onder het onttroonen van De Dommel in de finale. Els Langhout (c.), Marjolein de Bruyn Kops, Bep Gülcher, Lot Lochtenberg, Nora Pont, Juliane Manting, Feli Schmitz du Moulin, Joke van der Lande en Netteke Osieck treden dat jaar voor het team aan. De eerste vijf timmeren nog steeds duchtig aan de fairway als het team de reeks in 1992 onder captaincy van Joyce Hylkema voltooit. In tussentijd vindt Jenne Langhout dat allemaal te eenzijdig worden. Hij voert zijn mede-senioren Gerrit Jinkes de Jong, Wissie Mouw, Hans Prior, Godard van Reede en Janie Roland Holst in 1989 naar de landstitel. In 1988 breidt Jeanine Kalff de schare titelhouders uit met het nationaal meisjeskampioenschap matchplay.

De dames senioren voltooien in 1992 een bijzondere reeks. Vijfmaal achtereenvolgende kampioen van Nederland. Van beneden naar boven bezetten captaine Joyce Hylkema, Lot Lochtenberg, Els Langhout, Bep Gülcher, Nora Pont en Marjolein de Bruyn Kops de trap naar het terras van De Pan.

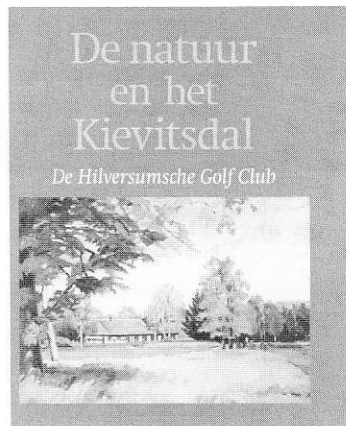
JAREN NEGENTIG - ZES 'OPENS'

Het laatste decennium van de 20e eeuw begint onstuimig. In januari 1990 raast een orkaan over het land. Op Hilversum sneuvelen zo'n 200 bomen. Veel ervan liggen her en der over de fairways. Opruimen neemt weken. Als het weer vrij baan is, verschijnt onze allereerste handicart. Alleen leden mogen aan het stuur. Vrees bestaat dat de 'moeilijke routing' van de baan en passages over de openbare 'weg' derden op een dwaalspoor of in gevaar zullen brengen.

Wie meent dat de baan louter dient voor het op koers houden van de bal, er naar speuren in het bos als dat is mislukt, het terugleggen van (andermans?) divots, birdies, pars en bogeys, of het in de wacht slepen van piekkies, wordt in 1995 uit de droom geholpen. Het fraaie boekje **'De natuur en het Kievitsdal'** etaleert hoezeer de rijke entourage waarin we spelen het waard is goed om ons heen te kijken.

Het eerste damesteam maakt 1992 en '93 tot gedenkwaardige jaren: tweemaal landskampioen. In 1992 - winst in de finale tegen Amsterdam - komt het succes op naam van Nan Croockewit (c.), Ellibert Barth, Marjolein de Bruyn Kops, Caroline van Doorne, Kitty van Helbergen, Jeanine Kalff (en in de voorronden Alice Janmaat). Het jaar erop blijft de titel behouden, met Yolande Adriaansens als opvolgster van Marjolein. Inmiddels zit de club **zo ruim in de senioren dat er een aparte commissie voor komt**. Het contingent ouderen komt goed voor de dag. In 1995 gaan beide seniorentitels naar Hilversum. De succesvolle dames: Mary Rost Onnes (c.), Marjolein de Bruyn Kops, Marijke Freyer, Bep Gülcher, Kitty van Helbergen, Lot Lochtenberg en Henriëtte Nieuwenhuis. De heren: Robbie van Erven Dorens (c.), Bram Deknatel, Gerrit Jinkes de Jong, Jenne Langhout, Hans Sleeswijk en Janie Roland Holst. Een jaar later heeft Hilversum, als enige club, bij de dames senioren zelfs twee ijzers in het vuur. Het spelersmateriaal wordt kwalitatief over beide teams verdeeld, opdat ze zich beide zullen handhaven. Het tweede team - Mary Rost Onnes (c.), Joosje Alofs, Minnie Alsbach, Marjolein de Bruyn Kops, Pauline Jonckheer, Joke van der Lande, Feli Schmitz du Moulin - heeft die bedoeling niet helemaal door ... en wordt landskampioen.

Het decennium waarin Hilversum afstevent op het 90-jarig bestaan laat zich in hoge mate kenschetsen als dat van de 'Opens', zesmaal achtereen. Weliswaar wekken de aanloopfases met smallere fairways en ongetemde rough, niet alom vreugde, het zijn evenementen van ongekende allure. Golfend (inmiddels dik honderdduizend) en relatie-marketend Nederland trekt in drommen naar Hilversum. Ze zien topgolf op een topbaan. De Commissie Open, met **'Mister Open' Albert Hylkema** aan het hoofd, organisator Reved, het baanpersoneel en de grote schare vrijwilligers vanuit vele clubs, dragen het succes. In het internationale profveld verwerven 'Dutch Open' en 'Hilversum' een geheel eigen reputatie.

'Het Open', zesmaal achtereën in Hilversum, uitgegroeid tot publiekstrekker van grote allure

Maar, wie het kleine niet eert of in dit geval de kleine Hilversum trekt zich klaar-
blijkelijk ook die wijsheid aan. En dus is de twintigste eeuw en negentig jaar Hilversum
afgesloten met het inrichten van een nieuwe, vaak welgevulde, **crèche en (innovatie!)
golf voor mini's**, te klein nog om lid te mogen worden, maar ijverig op weg naar een
swingende toekomst.

Erik Kuurstra

*Beeld van een
familieclub. Steeds
vroeger krijgt
Hilversums toe-
komst de kans om
in te burgeren. Het
introductie-
programma omvat
meteen alle
facetten van het
clubleven.*

AAN HET WOORD : PROMINENTEN VAN WELEER

Aan een aantal leden van het eerste uur hebben wij gevraagd naar hun herinneringen. Geen diepte-interviews, maar korte of iets langere maar altijd zeer geanimeerde telefoongesprekken. Enkelen waren helaas niet te bereiken. HANS PRIOR had ik nog iets willen vragen over zijn tijd als baan-commissaris en het herbebossingsplan maar hij bleek niet in het land te zijn. Ook DINY HARMSSEN was ten tijde van deze interviewtjes met vakantie. Zij zou ongetwijfeld nog met leuke herinneringen naar voren zijn gekomen maar misschien hebt u ze ooit al gelezen in de verschillende grote interviews die FORE heeft gepubliceerd. TIL RUTGERS was eveneens afwezig. Maar toen ik haar sprak op de derde dag van de lustrumfestiviteiten, tijdens de bridgewedstrijd, zei ze : "Jullie weten alles al van me. Laten ze dat interview dat je met me hebt gedaan nog maar eens lezen."

JOAN DUDOK VAN HEEL

Joan Dudok van Heel is 66 jaar lid van de Hilversumsche Golf Club en daarmee het meest *ancien*. Hij komt uit een echte golffamilie en ging als elfjarig jongetje in 1934 golfen omdat hij wegens een knie-operatie niet meer mocht hockeyen en tennissen. Tijdens een lang-telefoongesprek vanuit Brussel zegt Joan: "Het lidmaatschap kostte de jeugd toen een tientje. We waren met een klein groepje jongelui, mijn zwager Robin Alberdingk Thijm, helaas overleden, en mijn neef Paddy Gülcher bijvoorbeeld.

Ach eigenlijk was iedereen familie van iedereen. We hadden les van Douglas Monk. Van de juffrouw van het buffet kregen we altijd 'grammofoonplaatjes' een soort ronde wafels met chocola. Samen met Robin heb ik eens een wedstrijd voor de jeugd van Hilversum en alle andere clubs georganiseerd, de Morning After Trofee, dat was in 1942. Er kwamen toen 120 jongelui op de fiets of met de trein naar Hilversum. Een jaar later zou dat niet meer gekund hebben vanwege de razzia's.

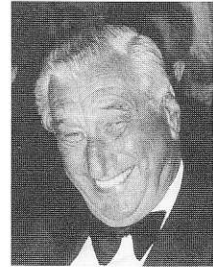
Joan Dudok van Heel en de winnaars van de zilveren asbak Inge Langhout en Alexander Gelderman.

"Mijn laagste handicap was + 1; ik heb 25 jaar in het Nederlandse team gespeeld nu speel ik na wat gezondheidsproblemen nog steeds puur voor mijn plezier. Golf heeft twee kwaliteiten, net als paardrijden aan het strand of skiën door de poedersneeuw: je ben in de prachtige natuur en je bent bezig met sport."

Bij toeval werd Joan Dudok van Heel golfarchitect. Na een carrière bij Shell ging de familie Dudok van Heel ook al weer om gezondheidsredenen in Spanje wonen dicht bij een golfbaan in aanbouw. Als goede golfer werd zijn mening gevraagd en vervolgens vroeg men hem samen met de oorspronkelijke architect het karwei af te maken. Van het een kwam het ander en zo ontwierp Joan tweeënzestig banen, waarvan eenentwintig in Nederland. Op de Gala-avond van ons Lustrum heeft Joan de Hilversumsche Golf Club mede namens zijn neef Joris Dudok van Heel een fraaie zilveren asbak als wisseltrofee aangeboden. De eerste winnaars waren Inge Langhout en Alexander Gelderman.

HANS WIJSMAN

"Ik werd jeugdlid in 1937. Leuke tijd. We speelden wel tegen andere oude clubs zoals De Dommel. Vanaf 1942 ben ik lang weggeweest en toen ik terugkwam werd ik gevraagd voorzitter te worden. Na mijn dubbele bestuurstijd van '74 tot '82 heb ik niets meer bijgedragen als het gaat om het welslagen van de club. Ja, ik zit in die ongelooflijk belangrijke commissie van beroep waar je laatst weer zo'n leuk stukje over hebt geschreven. Nou ja, ik geneer me zo langzamerhand over de geringe bijdrage en het steeds weer leuk mee dineren. Competitie heb ik ook al niet gespeeld, want dat vroeger opstaan vond ik niks. Natuurlijk ben ik nog steeds enthousiast lid van de oude-mannen-club op woensdagmiddag, je weet wel, met voor ieder een eigen barkruk."

KITTY VAN MARLE

"Wanneer ik lid werd? Dat moet voor de oorlog zijn geweest. We zijn in '38 getrouwd en mijn man golfde toen al op Hilversum. Tijdens de oorlog hebben we nauwelijks gespeeld want je had natuurlijk geen auto in die tijd. En op een gegeven moment waren er geen maaimachines voor de greens. Toen de oorlog afgelopen was en er een corps Canadezen in het Palace Hotel in Hilversum zat, voorzagen ze het buffet van allerlei ongekend heerlijke dingen, zoals dik belegde sandwiches. Dat was een feest."

"Pas na de oorlog heb ik het golf een beetje serieus aangepakt. Ik had toen wel al redelijk snel handicap 12 en ik heb vijf jaar vreselijk leuk in het scratch team gespeeld met letje van der Horst, Thea van der Hagen, Lineke de Waal en de twee meisjes Brouwer. Natuurlijk droegen we nooit onze eigen tassen. Zelfs op de oefenmiddag op dinsdag zaten de caddies al te wachten en ze gingen ook mee als we op andere clubs competitie moesten spelen. Aan het clubleven werd weinig gedaan; eten op de club bijvoorbeeld was er niet bij. Wel waren er ook toen al veel wedstrijden. Oom Lou Heemskerk wilde zelf altijd de prijzen kopen, niemand mocht zich ermee bemoeien. Hij had een beetje andere smaak dan wij, dus die prijzen konden ons gestolen worden."

een toernooi waar ik bijna een hole-in-one sloeg. Er ging een tijd gegriep maar de bal bleef op het randje van de hole hangen."

ALICE JANMAAT

Hoewel Alice aanzienlijk jonger is dan de voorgenoemde leden, hoort ze zonder enige twijfel bij de zeer prominenten van onze club. Niemand in de geschiedenis van de Hilversumsche Golf Club heeft ooit een lagere handicap gehad dan Alice, namelijk + 1 (1 onder de baan!), en evenmin in geheel Nederland. Zij heeft 32 titels op haar naam en werd 8 keer uitgeroepen tot Golfster van het Jaar. Alice mag dus terecht onze beste golfster aller tijden worden genoemd.

"Ik was een jaar of zestien en als au pair in Londen toen ik begon met golf. Bij Selfridges kocht ik een ijzer 6 en ik ging oefenen in Hyde Park. Terug in Hilversum begon ik daar driftig te oefenen, zonder pro maar met boeken van John Jacobs en Tommy Armour. Ik probeerde na te doen wat er stond en dat lukte wel een beetje want binnen een jaar zat ik op handicap 12.

Mijn leukste tijd op Hilversum was in de jaren '80, toen we het met het eerste team, met onder anderen Nan en Yvonne van Dishoeck, het erg gezellig hadden.

Nee, ik heb nooit overwogen professional te worden. Na de wedstrijden op bijvoorbeeld Sunningdale waar ik als amateur meedeed, lag ik lekker aan het zwembad terwijl de professionele meisjes tot het donker stonden te putten. Zo'n leven lokte me niet aan. Eigenlijk ben ik te vroeg geboren; ik hoorde bij de beste tien van Europa maar in mijn tijd was er nog geen Europese Tour voor de dames. En nu? Ik speel alleen nog maar als het moet met mijn broertje en een vriendinnetje en dan speel ik 6 of 7. Je kunt me vaker vinden in mijn sloep of aan de bridgetafel. Op z'n minst zo leuk!"

Gerda Zwartjes

NOGMAALS BERNARD VAN VLIJMEN ("GOLF" 1937)

MANNEN EN HUN DRIVE....!

DE BESTUDEERDE...

DE WILDE...

DE OPTIMISTISCHE...

DE DANKBARE...

DE SECURE...

DE VERTWIJFELDE...

DE ZELFBEWUSTE...

DE SCHUCHTERE...

DE MOEDELÖÖZE...

en DE BENAUWDE...!

BY VLIJMEN